

генциѣ-тѣ. Прѣзь прѣдходящѣ-тѣ ношь Курфирсть *Фридрихъ* отъ Саксоніѣ имаше сънь, кой-то ся повтори три-пѣти и кого-то изяви съ слѣдующи-тѣ думы: «Слѣдъ полуношь сънувахъ какъ всемогущій Богъ проводи кѣмъ мене единъ монахъ, кого-то придружавахъ всички-тѣ свѣтѣи за да дадѣтъ свидѣтелство-то си какъ монахъ-тѣ е наистиннѣ посланникъ Божій, и Богъ ми заповѣда да дозволѣ на монаха да напише нѣщо на врата-та на мож-тѣ Палатнѣ църквѣ въ Виттембергъ, и че никога не щѣ да съжелявамъ това дозволеніе. Азъ тогава му проводихъ дозволеніе да напише какво-то му е заповѣдано. Монахъ-тѣ почнѣ да пише съ таквызи голѣмы буквы щото азъ тука въ Швейдниць, осемъ часове далечъ отъ Виттембергъ можахъ да ги видѣ; перо-то съ кое-то пишеше той бѣше толкова дълго щото горный-тѣ му край достигнѣ до Рымъ, и убоде въ ухо-то единъ лвъ кой-то лежаше въ Рымъ; подобно и побутнѣ тройнѣ-тѣ коронѣ на Папа-та така, щото тя захванѣ да ся клати. Върху това лвъ-тѣ зарева толкова силно, щото народъ-тѣ ся стече за да ся научи какво ся е случило; и Папа-та поиска отъ мене да възбранѣ на монаха писаніе-то. Ный ся трудихме силно да счюпиме перо-то на монаха; но колко-то повече ный ся трудихме, толкова повече перо-то трѣщѣше като че е отъ желѣзо, тѣй щото ми е станѣло болно въ уши-тѣ и бодеше въ сърдце-то. Най-сетнѣ ный ся уморихме и оставихме, зашто-то ся страхувахме, че мо-